

Arrest

nr. 124 198 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 27 augustus 1974.

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 november 2013, met kennisgeving op 8 januari 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

W., A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Tunesië

geboren te Tunis op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft m.n. dat hij sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben uitgebouwd, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een arbeidscontract (l. (...) en Z. (...) bvba) op zak zou hebben en dat hij aldus werkbereid zou zijn; dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België zou verblijven - ter staving hiervan legt betrokkene verschillende getuigenissen voor van diverse personen en legt hij een kaartje voor betreffende het huren van een appartement. Echter betrokkene heeft (tot de aanvraag 9bis van 15.12.2009) geen enkele moeite gedaan om zich tijdens deze aanzienlijke periode in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en de bewering dat hij alhier nu meer dan 12 jaar zou verblijven en geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen (RVV arrest nr. 91.304 van 09.11.2012).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou zijn en dat hij nooit in België zou zijn veroordeeld; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Eveneens op 27 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang voor zover het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat zij bij de toepassing van deze bepaling niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Hieronder wordt vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

In zoverre de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij houdt slechts voor dat niet gemotiveerd werd omtrent en geen rekening is gehouden met haar "*specifieke situatie*", waarbij zij nalaat deze situatie te concretiseren, en met de veiligheidssituatie in het land van herkomst, namelijk Tunesië, waar de noodtoestand nog niet zou zijn opgeheven en zij "*zal worden blootgesteld aan ernstige schade is reëel*".

Aldus beperkt zij zich in de eerste plaats tot het uiten van loutere beweringen omtrent haar niet nader gespecificeerde "*specifieke situatie*". Haar betoog betreffende de situatie in haar voorgehouden herkomstland wordt slechts ondersteund door een reisadvies van 27 januari 2014, dat dateert van na de bestreden beslissingen zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien is een reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken een algemeen advies bestemd voor Belgische reizigers die naar het betrokken land willen reizen. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. De verzoekende partij kan er als onderdaan dan ook niet nuttig naar verwijzen nu zij zich niet in de situatie van bezoeker bevindt.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen en beknopt betoog van de verzoekende partij ook niet vaststellen dat de verwerende partij tekort is gekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken.

Waar de verzoekende partij artikel 8 van het EVRM in het tweede middel aanhaalt, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het tweede middel tot het aanhalen van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het ingediende beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing om reden dat niet wordt aangetoond dat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing haar een voordeel kan opleveren.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"4.1.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf geweigerd wordt.

(...)

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij bewijs leveren van zijn duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds 2001, aldus reeds dertien jaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet op grond van de voorliggende documenten op een rechtmatige wijze de langdurig ononderbroken verblijf van de verzoekende partij in twijfel trekken.

De getuigenverklaringen die aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf werden gevoegd, werden uiteraard kort voor het indienen van de aanvraag en louter ten dien behoeve opgemaakt.

1)

Gelet op de aard van de getuigenverklaringen én indien de getuigenverklaringen samen gelezen worden, dient vastgesteld te worden dat een lange periode van verblijf gestaafd wordt:

o P.A. (...) spreekt over 'sinds 2002' ;

o S.D.S. (...) vermeldt '2005' als jaar van kennisname met de verzoekende partij ;

o A.B. (...) verklaart dat hij de verzoekende partij reeds 'een aantal jaren' kent ;

o De verantwoordelijke van de snookerclub te Evergem verklaart in december 2009 dat de verzoekende partij 'regelmatig' bij hen gaat snookeren. De term regelmatig duidt op een bepaalde frequentie en duurtijd ;

o W.D. (...) en H.K. (...) melden dat zij de verzoekende partij 'sinds ongeveer zes jaar' kennen;
o Familie D. (...) - V. (...) stelt dat de verzoekende periode voor de duur van elf maanden een pand heeft gehuurd, namelijk van 01/06/2006 tot 31/04/2007.

Uit de lezing van deze getuigenverklaringen samen kan geoordeeld worden dat de verzoekende partij reeds vele jaren ononderbroken in België verblijft.

De authenticiteit van deze verklaringen kan niet betwist worden.

Een betwisting van de verklaringen van de getuigen zou neerkomen op een beschuldiging van valsheid in geschrifte.

2)

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in België, taallessen heeft gevolgd en een sociaal netwerk heeft opgebouwd.

Dit wordt ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De heer M.K. (...) van het Intercultureel Netwerk Gent verklaart dat de verzoekende partij een cursus heeft gevolgd met als startdatum april 2007.

Op een fiche van het Huis van het Nederlands wordt als aankomstdatum 01/01/2001 vermeld.

Zij melden ook dat de verzoekende partij zich mondeling kan uitdrukken in het Nederlands, hetgeen voor een pas aangekomen vreemdeling niet mogelijk zou zijn.

3)

Tot slot is de verzoekende partij werkbereid.

De arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij heeft neergelegd toont de motivatie en de inzet van de verzoekende partij aan.

De verzoekende partij wil werken.

Eens hij over de nodige verblijfsdocumenten kan beschikken en werkervaring heeft opgedaan, zal het voor de verzoekende partij eenvoudiger zijn om een voltijdse tewerkstelling te bemachtigen.

(...)

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de goede lokale verankering erkent:

"Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van getuigenverklaringen, een attest van werkbereidheid, een getuigschrift deelname infosessies SenO en aanmeldingsformulier van het Huis van het Nederlands)..."

(Zie stuk 4)

In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld: 'Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf... en geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.'

Het loutere feit dat de verzoekende partij voor zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op datum van 15/12/2009 geen enkele moeite heeft gedaan om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving, kan de toepassing van de achterliggende filosofie van de regeringsinstructies niet verhinderen.

De verzoekende partij is geïntegreerd, heeft een effectieve kans op tewerkstelling en de instructies van 19/07/2009, die nog steeds binnen de discretionaire bevoegdheid worden toegepast (cf. supra), stelt een vroegere poging tot het regulariseren van het illegale verblijf niet als voorwaarde voorop indien een machtiging tot verblijf op grond van de effectieve kans op tewerkstelling werd ingediend (punt 2.8.B. van de instructies), zodat de loutere verwijzing naar het langdurige illegale verblijf van de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onafdoende is om de integratie van de verzoekende partij als grond tot regularisatie af te wijzen.

4.1.4.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij:

(...)

De weigeringsbeslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- de materiële motiveringsverplichting,
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- het redelijkheidsbeginsel,
- het vertrouwensbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ingaat tegen het 'afgesproken beleid', waar wordt gemotiveerd dat de criteria van de instructie dd. 19.07.2009 niet meer van toepassing zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekende partij houdt voor dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dienaangaande laat de verzoekende partij in haar enig middel uitschijnen dat op haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast, die een bijkomende voorwaarde oplegde aan de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december

2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

"De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De Raad van State oordeelde meer bepaald dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. "

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen.

" Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tót verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie." (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Zie ook R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster stelt dat de door de wetgever bepaalde ontvankelijkheidsvereisten niet werden hernomen in de instructie van 19 juli 2009 of in een toelichtend vademecum en dat deze instructie tot doel had af te wijken van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Zij betoogt tevens dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de wet en hierdoor afwijkt van de uitzonderingsregeling die de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid middels zijn

beleidsinstructie wenste door te voeren. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevold worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te wet en dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. "

Verzoekende partij haar beschouwingen zijn niet dienstig.

De kritiek van verzoekende partij komt er in wezen op neer dat zij meent wel in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden met haar duurzame lokale verankering.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij feitelijke en juridische grondslag missen.

Terecht motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris als volgt in de bestreden beslissing:

"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft m.n. dat hij sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben uitgebouwd, dat hij Mede Hands zou spreken, dat hij een arbeidscontract (l. (...) en Z. (...) bvba) op zak zou hebben en dat hij aldus werkbereid zou zijn; dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hu sinds 2001 in België zou verblijven — ter staving hiervan legt betrokkene verschillende getuigenissen voor van diverse personen en legt hij een kaartje voor betreffende het huren van een appartement. Echter betrokkene heeft (tot de aanvraag 9bis van 15.12.2009) geen enkele moeite gedaan om zich tijdens deze aanzienlijke periode in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en de bewering dat hij alhier nu meer dan 12 jaar zou verblijven en geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen (RVV arrest nr. 91.304 van 09.11.2012). "

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verweerder laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij tot de aanvraag dd. 15.12.2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld. Verzoekende partij laat deze concrete motieven van de bestreden beslissing volledig onbesproken en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat deze beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

De loutere herhaling van de elementen van integratie en langdurig verblijf, en de verklaring dat deze wel een grond voor regularisatie zouden uitmaken, overtuigen geenszins.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft terecht besloten dat de door verzoekende partij voorgehouden integratie en de voorgehouden lange periode van verblijf niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie. Het is aan de eigen houding van verzoekende partij te wijten dat zij zich in deze situatie bevindt.

Verweerder wijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.15. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen van integratie en het langdurig verblijf van verzoekster in België geen aanleiding kunnen geven tot de regularisatie van haar verblijfstoestand. Immers wordt gesteld dat verzoekende partij tot aan de aanvraag om verblijfsmachtiging van 12 december 2009 gedurende jaren bewust in illegaal verblijf heeft gezeten zonder dat zij de minste poging ondernam om iets aan deze toestand te doen. Haar verblijfsaanvraag van 15 mei 2008 werd nooit naar de bevoegde

dienst verzonden. Haar integratie vloeit dan ook voort uit haar eigen houding zodat deze niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie. De Raad wijst erop dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster gedurende jaren op het Belgische grondgebied heeft verbleven zonder ook maar de minste poging te ondernemen om haar verblijfs-toestand te regulariseren. De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk bevinden dat de verwerende partij oordeelt dat de integratie die verzoekende partij heeft opgebouwd tijdens een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf geen element is dat de regularisatie van haar verblijf kan verantwoorden. Het niet onderbouwde betoog van verzoekster dat zij misleid was door de mensensmokkelaar en zij steeds van oordeel was dat zij enkel met een paspoort op het grondgebied kon verblijven, kan hoegenaamd niet overtuigen om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het is geenszins aannemelijk dat verzoekster gedurende jaren onwetend zou zijn geweest over haar illegale verblijfstoestand, dit te meer nu mag worden aangenomen dat zij op diverse vlakken met de gevolgen hiervan moet geconfronteerd zijn geweest, zoals bijvoorbeeld het niet kunnen deelnemen aan de arbeidsmarkt of het feit geen toegang te hebben tot bepaalde voorzieningen (RvV nr. 103.617 dd. 28.05.2013).

De beschouwingen van verzoekende partij aangaande het feit dat de integratie en het lang verblijf niet zouden zijn betwist door de gemachtigde, zijn niet dienstig. Er dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde telkens in de voorwaardelijke wijs naai de integratie- elementen van verzoekende partij heeft verwezen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft evenwel terecht besloten dat een voorgehouden integratie in het specifiek geval van verzoekende partij geenszins tot regularisatie kan leiden, omwille van het feit dat betrokkene zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld.

De vermeldingen van verzoekende partij dat de authenticiteit van de verklaringen niet betwist kan worden, dat verzoekende partij taallessen heeft gevolgd en een sociaal netwerk heeft opgebouwd, hebben dan ook geen betrekking op de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft tot slot ten overvloede nog opgemerkt dat 'indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen\ Verzoekende partij betwist ook niet dat zij de geëigende procedure niet heeft benut. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft terecht vastgesteld dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geenszins de correcte procedure is teneinde verblijfsrecht op grond van werk te verkrijgen.

Er kan geen tegenstrijdigheid worden weerhouden.

De beweringen in het verzoekschrift aangaande de werkbereidheid van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de terechte conclusie van de gemachtigde als dat 'een arbeidscontract (I. (...) en Z. (...) bvba) op zak zou hebben en dat hij aldus werkbereid zou zijn (...) onmogelijk een grond tot regularisatie [kan] vormen\

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard. De verwijzing door verzoekende partij naar de ingetrokken beslissing dd. 23.08.2011 is niet dienstig.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de beginselen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu wordt de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

In haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat “de loutere verwijzing naar het langdurige illegale verblijf van de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onafdoende is om de integratie van de verzoekende partij als grond tot regularisatie af te wijzen”.

De eerste bestreden beslissing vermeldt hierover: “Wat de lokale verankering van betrokkene betreft m.n. dat hij sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben uitgebouwd, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een arbeidscontract (I. (...) en Z. (...)) bvba op zak zou hebben en dat hij aldus werkbereid zou zijn; dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België zou verblijven - ter staving hiervan legt betrokkene verschillende getuigenissen voor van diverse personen en legt hij een kaartje voor betreffende het huren van een appartement. Echter betrokkene heeft (tot de aanvraag 9bis van 15.12.2009) geen enkele moeite gedaan om zich tijdens deze aanzienlijke periode in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal

verblijf en de bewering dat hij alhier nu meer dan 12 jaar zou verblijven en geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen (RVV arrest nr. 91.304 van 09.11.2012)."

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de argumenten van de verzoekende partij betreffende haar langdurig verblijf in België niet weerlegt en de elementen van integratie in België niet betwist. De gemachtigde meent evenwel dat de integratie van de verzoekende partij onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar de verzoekende partij voor 15 december 2009 geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces dan ook zou hebben plaats gevonden in een periode waarin zij niet over een legale verblijfstitel beschikte, zodat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

Weliswaar dient erop gewezen te worden dat waar de verzoekende partij verwijst naar en in de mate dat zij om de toepassing lijkt te verzoeken van de instructies van 19 juli 2009, deze instructies werden vernietigd door de Raad van State zodat zij op dat punt niet kan worden gevolgd en haar verwijzing niet dienstig is.

Evenwel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert. Uit het hierboven geciteerde blijkt dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat er tijdens haar verblijf geen moeite werd gedaan om haar verblijf te wettigen. Er moet vastgesteld worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door in casu de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij voor de in punt 1 bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 27 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN